

Chương Năm

T

iệc rượu đến giữa chừng bỗng thấy một tráng hán bước vội vào, đến kề tai Lý Tiêu nói khẽ gì đó, chỉ thấy Lý Tiêu lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Mời y vào đây!

Gã tráng hán ấy quay người đi ra, lúc quay trở vào đã có thêm một hán tử thấp bé tuổi ngoài ba mươi mang giày vải buộc chặt dây từ cổ chân trở lên, mặt đầy gió bụi hiển nhiên là vừa từ nơi xa đến.

Nhóm Lý Tiêu chưa kịp lên tiếng gã hán tử thấp bé đã ôm quyền thi lễ nói:

- Châu Thất xin thỉnh an ba vị huynh trưởng!

Đoạn quay sang nhìn Chu Hàn, Lý Tiêu liền giới thiệu:

- Vị này chính là Lăng Phong Nhị Lang lão đệ mà ngu huynh vẫn thường đề cập đến, với chúng ta chẳng khác người nhà.

Châu Thất vội vòng tay thi lễ, đưa mắt nhìn kỹ Chu Hàn, lúc này người hầu đã mang ly chén đến, bèn cùng ngồi vào bàn

Lý Tiêu quay sang Chu Hàn nói:

- Lão Thất thường trú tại Uyển Bắc nên rất quen thuộc các thành trấn từ Thông Châu, Thuận Nghĩa, Xương Bình đến Cư Dung Quan. Bởi y xốc vác hiếu động, bằng hữu giang hồ đều gọi y là Đoàn Trường Phòng. Lão đệ mai này nếu có dịp đi ngang qua đó, cứ sai bảo bất kỳ lúc nào cần thiết.

Chu Hàn vội nói:

- Không dám, rất hân hạnh, Chu mỗ đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu!

Nhưng trong lòng thầm nhủ:

- Thế lực của bọn cướp này quả là không nhỏ.

Lúc này cơm rượu đã no đủ, người hầu dọn dẹp chén đĩa mang trà lên, Lý Tiêu liếc nhìn Châu Thất nói:

- Lão Thất dường sá xa xôi vội vã đến đây chẳng hay có việc gì vậy?

Châu Thất đưa mắt nhìn Chu Hàn thấy mọi người đều đang chờ nghe mình trả lời bèn nói:

- Hơn một tháng gần đây phía bắc đã xảy ra mấy sự kiện trọng đại, đại ca chưa biết hay sao?

- Sự kiện trọng đại gì?

Châu Thất trầm ngâm chốc lát, như sắp xếp lại ý nghĩ, đoạn mới nói:

- Thiết Chưởng Thần Tiên (roi) Tả Công Minh ở Tả Gia Ô thuộc Tuân Hòa bởi có việc đến La Gia Truân đã bị ám sát ở gần một ngôi cổ miếu phía nam Hưng Thành, hai ba ngày sau mới được phát hiện, khắp người không hề có thương tích, thi thể lạnh như tuyết, toàn thân da màu xanh lam, người đoán là bị trúng độc, kẻ bảo là bị trúng chưởng lực âm hàn, song tất cả đều là lập luận thiếu cơ sở...

Mấy ngày sau, người thân của Tả Gia đang điều tra nguyên nhân cái chết của Thiết Chưởng Thần Tiên, thì Mã Hồi Tử ở Mã Gia Câu cũng là một nhân vật võ lâm trọng yếu vùng Ký Bắc, tối hôm trước còn nói cười như thường, vậy mà sáng hôm sau đã chết ngời trên giường, hai tay vịn vào mép giường, hai chân thòng xuống đất, mắt trợn trừng nhìn chòng chọc vào cửa sổ, chỉ thấy trên cửa sổ như bị gió thổi rách một đường, ngoài ra không còn một dấu vết gì khác.

Nói đến đây Châu Thất quét mắt nhìn mọi người, nuốt nước miếng nói tiếp:

- Điều lạ lùng là toàn thân không hề có thương tích, lạnh buốt như băng tuyết và da màu xanh hệt như Thiết Chưởng Thần Tiên, điều đó chứng tỏ hung thủ là một người và võ công hết sức cao cường.

Lý Tiêu bỗng hỏi:

- Giới đồng đạo võ lâm Ký Bắc đã có kế hoạch xử trí thế nào?

- Còn nữa, mồng tám tháng ba là ngày mừng thọ bảy mươi của Tử Mẫu Song Giản Mục Đoan Dương lão gia ở Mục Gia Dục phía bắc huyện Mật Vân, bằng hữu võ lâm Quan Nội lẫn Quan Ngoại đến chúc thọ hơn hai trăm người. Vùng Quan Ngoại từ Đại Long Môn, Trấn Biên Thành, Cư Dung Quan đến Hắc Dục Quan gồm hơn năm mươi nhân vật lừng danh giang hồ, còn lại đều là nhân vật có tiếng tăm vùng Quan Nội...

Châu Thất khẽ hắng giọng nói tiếp:

- Nghe đâu cảnh tượng hết sức đông vui náo nhiệt, Mục lão gia lại càng vui mừng hơn hở. Vì khách quá đông nên bàn tiệc đều được đặt ngoài quảng trường trước đại sảnh. Cháu của Mục lão gia, Mục Tiểu Đoan là đồ đệ của Tri Viên đại sư ở Pháp Hoa Tự trên Diệu Phong Sơn, đại sư thành danh võ lâm nhiều năm, Tiểu Đoan được đại sư đích thân truyền dạy võ công dĩ nhiên bất phàm. Đang khi vui vẻ có người đề nghị Tiểu Đoan biểu diễn vài miếng giúp vui. Dưới sự cổ vũ của mọi người, Tiểu Đoan liền

thi triển một pho Thanh Phong Kiếm, ở chiều sau cùng Phi Hoa Hiến Thùy đã được mọi người hoan hô nhiệt liệt, khiến Mục lão gia vui sướng không ngớt cười to...

Chu Hàn bỗng hỏi:

- Chiều ấy như thế nào?

Châu Thất đưa mắt nhìn Chu Hàn:

- Tại hạ không được chứng kiến tận mắt, chỉ nghe nói đó là một chiêu kiếm lẳng không từ trên bổ xuống, chém rụng một đoá hồng cúc, vận nội lực dính vào mũi kiếm, sau đó vung kiếm hất đoá hồng cúc bay bổng lên không, từ ngoài ba trượng là đà bay đến trước mặt Mục lão gia ngay ngắn cắm vào miệng vò rượu.

Chu Hàn nhẹ gật đầu:

- Thế thì quả là đáng bội phục!

Châu Thất nói tiếp:

- Người luyện võ cũng gần như người hát xướng, người hát xướng hề nghe thấy tiếng đàn là cảm thấy ngứa miệng, người luyện võ thấy kẻ khác xuất thủ mình cũng liền cảm thấy ngứa tay. Thế nên khi Tiểu Đoan biểu diễn xong mọi người lại tiếp tục đề nghị, mười mấy người lần lượt ra biểu diễn tuyệt kỹ. Nghe đâu sau cùng là Hồn Nguyên Chưởng Trì Phương Lượng, chỉ thấy y đứng đối mặt với một cây bạch dương to cỡ thùng chứa nước, cách chừng trượng rưỡi, hai chân dang ra, hai tay chậm chậm từ dưới đưa lên đến ngực, rồi song chưởng xoay ra, hai tay đẩy mạnh tới trước, chưởng phong như vũ bão xô thẳng vào thân cây...

Châu Thất dùng tay diễn tả nói tiếp:

- Thân cây to thế này vậy mà bị chưởng phong xô đến cong vòng ngã tới trước, rồi bỗng hai tay rút về, cây liền bật ngã ra phía sau, cứ thế đẩy tới rút về liên tiếp năm lần, cành lá khua ào ào như trong cơn dông bão, thật là khủng khiếp, tiếng hoan hô dậy trời... Nào ngờ, khi Hồn Nguyên Chưởng Trì Phương Lượng vừa thu thế quay người, bỗng nghe một tiếng cười u ám nói: “Tại hạ muốn mượn thịnh hội hôm nay, lĩnh giáo Hồn Nguyên chưởng lực một phen”.

Tiếng nói không to lắm nhưng mọi người đều nghe rõ trong tiếng hoan hô vang dội. Quần hào tất cả đều kinh hãi đưa mắt nhìn chỉ thấy một văn sĩ trung niên đang đứng dưới cây bạch dương với toàn thân áo dài đen, tay cầm một cây thước gỗ đen nhánh, sắc mặt trắng xanh, danh lạnh khiếp người.

Lẽ đương nhiên, người cảm thấy mất mặt trước nhất là Hồn Nguyên Chuồng Trì Phương Lượng, lúc này Mục lão gia cũng đã đứng lên, nhưng Trì Phương Lượng đã cất tiếng nói trước:

- Hôm nay là ngày vui lớn của Mục lão anh hùng, các vị bằng hữu ra sân diễn võ là để giúp vui chứ không phải tỷ thí, tôn giá chỉ đích danh khiêu chiến, tại hạ đành cung kính không bằng tuân mệnh.

Dứt lời song chuồng đã vung lên với bảy thành công lực đẩy ra. Chỉ thấy văn sĩ trung niên ấy cây thước đen trong tay phải vung nhanh một vòng to, trước tròn sau nhọn thành hình chiếc dùi, chuồng kinh mạnh mẽ của Trì Phương Lượng liền lập tức tiêu tan như đá chìm đáy biển.

Trì Phương Lượng tức giận quát vang, liên tiếp tung ra ba cước năm chuồng nhưng vẫn không thể buộc nhỡ văn sĩ trung niên rời xa gốc cây. Đến chiêu thứ hai mươi, bỗng nghe thấy Trì Phương Lượng quát vang, với mười thành công lực xuất chiêu đồng thời nghe một tiếng cười sắc lạnh, tiếp theo là một tiếng vang rền rĩ, văn sĩ trung niên lùi chéo sang bên một bước, trong khi ấy Trì Phương Lượng loạng choạng thoái lui năm bước mới đứng vững lại được.

Trì Phương Lượng lại vận đề chân khí, định xuất thủ tiếp, văn sĩ trung niên đã với giọng sắc lạnh nói:

- Các hạ đã trúng độc chuồng của bốn nhân chắc chắn sẽ chết sau hai canh giờ, hãy chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

Lúc này mọi người thấy Trì Phương Lượng toàn thân run rẩy, mặt dần hiện màu xanh lam, vội có người dìu đến khách xá nghỉ ngơi. Trong quần hào cảm phần bất bình lần lượt xuất thủ thuộc Quan Ngoại gồm có Đoàn Thương Phi Truy Tôn Duy Dương ở Lăng Nam, Hắc Hồ Tử La Phiêu ở Bành Thành, Nhuyễn Tâm Đồ Hộ Ngụ Thông... Vùng Quan Nội có Càn Khôn Thủ Vương Vĩnh Giang ở Hưng Thành, trủy Thủ Kim Đào Nhạc Cường ở Đào Lâm Khẩu, Na Bách Song Đảng là Nhạn Sí Đảng Triệu Khôn Lựu và Kim Đảng Triệu Kiên, Đại Sao Tử Lý Đông Kiêu ở Lý Trục Trấn và Tứ Hải Mạnh Thường Sắc Kiếm Tiêu ở Yến Giáo... Mười người kể trên không ai qua được hai mươi chiêu, tất cả đều lần lượt thọ thương dưới tay văn sĩ trung niên.

Mục lão gia thấy vậy tức giận tột cùng, buông tiếng quát vang, hai ông cháu cùng lúc lao tới, lúc này quần hào tất cả đều nổi cơn thịnh nộ đổ xô vào vòng chiến. Văn sĩ trung niên vẫn ung dung vung động cây thước đen trong tay tạo ra một màn ánh sáng đen đẩy lui mọi người sau đó vọt người lên cao hơn năm trượng, khi gần hết đà, chân

trái bồng đập mạnh vào thân cây, người vọt nhanh ra ngoài bờ tường và nói: “Tất cả mọi người hiện diện hôm nay sẽ lần lượt bị xử tử”, sau đó mất dạng.

Châu Thất hớp một ngụm trà, quét mắt nhìn mọi người, nói tiếp:

- Sau khi văn sĩ trung niên ấy bỏ đi, quần hào liền xem xét những người bị thương, tất cả đều không hề có thương tích nhưng toàn thân lạnh như băng tuyết, da trở thành màu xanh lam, không nói năng động đậy được nữa, thậm chí hai canh giờ sau, mười người ấy tất cả đều chết dù đã dùng hết mọi cách cứu chữa.

Lúc này quần hào mới vỡ lẽ, Thiết Chưởng Thần Tiên tả Công Minh với Mã Hồi Tử cũng đều chết bởi tay văn sĩ trung niên ấy.

Mục gia vội phái người chia nhau đi báo cho gia đình nạn nhân biết và lo liệu hậu sự. Một ngày vui lớn của Mục lão gia đã trở thành bi đát như vậy, Mục lão gia đã thề quyết với toàn bộ sản nghiệp mời các cao thủ võ lâm truy tìm hung thủ, báo thù cho nạn nhân.

Châu Thất đưa mắt nhìn mọi người nói tiếp:

- Vụ thảm án chấn động Ký Bắc và cả Quan Nội lẫn Quan Ngoại này, ba vị huynh trưởng và Chu gia chưa nghe nói đến ư?

Bốn người cùng lắc đầu, lặng thinh đắm chìm trong suy tư. Sự yên lặng kéo dài.

Sau cùng Chu Hàn phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng và ngọt ngào cất tiếng nói:

- Chẳng lẽ mọi người không biết chút nào về tung tích lai lịch của người đó hay sao?

Châu Thất lắc đầu.

Chu Hàn lại nói:

- Huynh đệ cũng từng mấy phen đặt chân đến Ký Bắc và Quan Ngoại nhưng chưa từng nghe nói đến một nhân vật như vậy.

Đoạn lại tiếp tục trầm ngâm nghĩ ngợi.

Hồi lâu Lý Tiêu khẽ thở dài nói:

- Những chuyện lạ trên đời thật không sao kể xiết, ngu huynh có tai mắt khá rộng trên giang hồ, trước nay tin tức tinh thông, nhưng gần đây có hai điều khiến ngu huynh cảm thấy mình thật kém hiểu biết... Một là vị Ngô thiếu hiệp uy trấn Mông Âm Trại, hai là người văn sĩ trung niên đã gây huyết án tại Mục Gia Dục... Ngu huynh hoàn toàn không biết chút gì về họ...

Không Thủ Phi Vũ Lý Nguyên Công bồng xen lời:

- Đại ca, đó chẳng có gì đáng tự ti cả, cỏi đời bao la, biết bao kỳ nhân ẩn sĩ, tuy đại ca có nhiều thủ hạ nhưng đâu thể biết hết mọi sự...

Mọi người cùng gật đầu tán đồng quan điểm của Lý Nguyên Công.

Lý Tiêu không nói gì nữa, chỉ quay sang Lý Nguyên Công và Đồ Thủ Cầm Long Bì Đăng nói:

- Lão nhị và lão tam hãy tức tốc truyền lệnh cho các huynh đệ của cả đường thủy lẫn đường bộ phải hết sức cẩn trọng lưu ý.

Đoạn quay sang Chu Hàn ôm quyền nói:

- Chu lão đệ đã nhiều ngày vất vả nên nghỉ sớm, ngu huynh không quấy rầy nữa.

Năm người cùng đứng lên, Lý Tiêu lại quay sang Châu Thất nói:

- Lão Thất phen này đi đường xa cũng rất là mệt nhọc hãy ở chơi với lão nhị và lão tam vài hôm rồi sớm trở về, lưu ý nhiều hơn về vụ Mục Gia Dục xem tình hình thì triển ra sao.

Sau đó bốn người cáo từ Chu Hàn lui ra.

Hôm sau, điểm tâm sáng xong, một chiếc xe ngựa khác đã đỗ trước cửa khách xá, gã phu xe khỏe mạnh đang chờ khách lên đường. Chu Hàn với Trình Ngọc Chi được nhóm Lý Tiêu nhiệt tình tiễn ra đến cửa, từ giả lên xe thẳng tiến về Đức Châu.

Trước lúc khởi hành Lý Tiêu còn dặn dò gã đánh xe mấy câu.

Gã phu xe đánh xe khá thành thạo, ngựa đi khá nhanh, trong hai ngày đã đến bên kia bờ huyện thành Tề Hà, gã đánh xe cung kính nói:

- Sáng mai tiểu nhân đưa Chu gia với Trình cô nương sang Hoàng Hà xong sẽ tức khắc quay về, bên kia sông đã có xe khác chờ đón sẵn rồi.

Chu Hàn cười:

- Đã làm nhọc huynh đài quá xin cho tại hạ gửi lời đa tạ Lý đại ca!

Vừa nói xong từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu nhét vào lòng gã phu xe.

Sáng hôm sau, khi Chu Hàn và Trình Ngọc Chi qua đến bên kia bờ Hoàng Hà, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa kiểu dáng giống như vậy đứng chờ sẵn, gã phu xe vừa trông thấy Chu Hàn, vội tươi cười tiến đến khom mình cung kính nói:

- Dám hỏi đại gia phải chẳng đi từ huyện thành Trường Thành đến?

Chu Hàn mỉm cười gật đầu.

Gã đánh xe lại hỏi:

- Phải chăng là khách quý của Lý đại gia?

Chu Hàn lại gật đầu.

Gã phu xe không nói gì nữa, ân cần đưa Chu Hàn với Trình Ngọc Chi qua xe mình ra rồi theo đường cái quan thẳng tiến. Ngang Yến Thành, qua Vũ Thành đến Trương Trang, hôm ấy đến huyện thành Bình Nguyên thì trời đã quá trưa, liền tiếp mấy ngày bôn ba, Chu Hàn và Trình Ngọc Chi bèn quyết định tạm nghỉ ngơi nửa ngày rồi hãy đi tiếp.

Chiều hôm ấy vì muốn xem cảnh sắc nơi xưa chốn cũ, Chu Hàn căn dặn Trình Ngọc Chi xong một mình rời khách điểm ra đi.

Bình nguyên cách Đức Châu chỉ chừng ba bốn ngả đường lại là một nơi Chu Hàn rất quen thuộc, nhưng hôm nay gặp lúc hợp chợ nên càng náo nhiệt hơn. Chu Hàn thả bước đến một quảng trường, người lại càng đông vui nhộn nhịp, nào diễn xiếc, làm trò, xem bói và buôn bán đủ loại đặc sản. Khi đi ngang qua một chỗ bán sách cũ trải dưới đất, Chu Hàn tình cờ nhìn thấy một quyển Bách Bảo Toàn Thư, ngay khi ấy sau lưng lại có người lớn tiếng nói:

- Đại lục nhâm, lượng khẩu quyết, xem quá khứ, đoán vị lai, đón lành tránh dữ, có ai xem tướng số không?

Tiếng nói ấy rất thấp nhưng vô cùng sắc lạnh, tuy ở ngay sau lưng Chu Hàn nhưng nghe như vang động bên tai, chàng giật mình thầm nhủ:

- Y đây rồi, đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, khi gặp lại chẳng tốn chút công sức nào cả...

Song Chu Hàn tảng lờ như không nghe thấy, và cũng chẳng quay người lại ngay. lát sau, lại nghe một tiếng cười sắc lạnh, âm thanh càng thấp hơn, nhưng đối với Chu Hàn thì chẳng khác nào sấm nổ bên tai, càng thêm khẳng định người này hẳn là văn sĩ trung niên áo đen đã gây ra vụ huyết án tại Mục Gia Dục.

Hồi lâu, Chu Hàn vờ lơ đãng quay người quả nhiên thấy một văn sĩ trung niên mặc áo dài đen ngồi xếp bằng cách chừng bảy tám thước, trước mặt bày hai mươi mấy mảnh gỗ tròn sơn đen, to gấp ba lần quân cờ tướng, mỗi mảnh gỗ một chữ, khác thiên can địa chi, hai bên cạnh có một bức phướn trên viết hai hàng chữ nhỏ “Vị bốc tri tiên, tướng thiên hạ sĩ”.

Chính giữa là hàng chữ to “Vu Lộ Sơn Hoài Âm Tử”. Ba chữ “Vu Lộ Sơn” vừa đập vào mắt, Chu Hàn liền rung động cõi lòng, nhìn kỹ hơn cán treo phướn chính là cây

thước gỗ sơn đen như lời Châu Thất đã nói. Lúc này văn sĩ trung niên đang nhìn vào sau lưng Chu Hàn, khi Chu Hàn quay lại bốn mắt chạm nhau, văn sĩ trung niên liền hỏi:

- Xem tử vi không?

Chu Hàn cười giòn:

- Sự sống chết do ở số trời, tạo hóa đã tính toán hết số mệnh mỗi người trên cõi đời này rồi, còn gì phải xem nữa?

Văn sĩ trung niên nhìn thẳng vào mặt Chu Hàn:

- Vậy thì xem tướng nhé?

Chu Hàn mỉm cười:

- Tướng thay đổi theo tâm, chỉ cần bản thân chính đại quang minh, trên không hổ với trời đất, dưới không thẹn với cha mẹ, cần gì phải xem?

Vừa nói vừa tủm tỉm cười bỏ đi.

Ra đến chỗ khá xa, Chu Hàn đang nghĩ cách ứng phó với tên hung thủ sát nhân này, bỗng lại nghe một tiếng cười sắc lạnh và nói:

- Diêm vương đã quyết định người phải chết canh ba, người tuyệt đối chẳng thể sống đến canh năm...

Tiếng nói như vang lên bên tai, Chu Hàn quay phắt lại thấy văn sĩ trung niên vẫn ngồi chỗ cũ nhưng mắt không hề rời khỏi Chu Hàn. Chu Hàn quay đầu bỏ đi, lòng vòng khắp nơi trong thành chừng nửa giờ sau mới quay trở lại song văn sĩ trung niên đã biến mất.

Chu Hàn trở về khách điểm cùng với Trình Ngọc Chi ăn tối xong, liền viết một bức thư kể rõ hết những gì đã gặp tại Bình Nguyên, sau đó gọi gã phu xe vào phòng cho biết mình sẽ ở đây vài hôm, bảo y đánh xe quay về trước và trao thư cho Lý Tiêu đại gia ngay, ngoài ra còn tặng cho y một tấm ngân phiếu, gã phu xe rối rít cảm tạ bỏ đi.

Tối hôm ấy, sau khi thu xếp xong xuôi cho Trình Ngọc Chi, Chu Hàn lên giường nghỉ ngơi.

Thời tiết phương bắc cuối thu đã giá lạnh, đầu mùa đông đêm càng rét buốt.

Chu Hàn nhắm mắt nằm yên, cõi lòng hết sức tĩnh lặng. Đang mơ màng, bỗng nghe trên mái nhà vang lên một tiếng động rất khẽ, hệt như tiếng lá rơi nếu người võ công kém cho dù lưu ý cũng khó phát hiện ra được.

Chu Hàn tung mình xuống giường, một tay cầm kiếm nhọn nhón đi đến bên cửa sổ từ nơi lỗ hổng đã chuẩn bị từ trước nhìn ra ngoài, chỉ thấy văn sĩ áo đen tay cầm thước đen đứng trên mái nhà đối diện, mắt âm trầm nhìn vào phòng Chu Hàn.

Rồi thì tay trái búng nhẹ một viên đá nhỏ cỡ hạt đậu bay ra, cộc một tiếng trúng vào khung cửa sổ phòng Chu Hàn.

Hồi lâu không thấy động tĩnh gì, y thoáng vẻ do dự đoạn cười sắc lạnh nói:

- Vị bằng hữu lạc thiên tri mệnh kia, mời ra đây nói chuyện được chăng?

Chu Hàn một tay đưa ra vừa định đẩy cửa sổ phóng thẳng ra, bỗng nghe vù một tiếng một viên đạn tròn từ phía bên bay thẳng vào mặt văn sĩ áo đen.

Văn sĩ áo đen vội nghiêng đầu, tay trái chộp ra định bắt lấy viên đạn, nào ngờ tay vừa chạm vào vội rút ngay về, viên đạn bay xệt qua sát chân mày.

Văn sĩ áo đen trừng mắt tức giận, hướng vào bóng tối quát:

- Kẻ nào...

Chưa kịp dứt lời, bỗng lại nghe vù, vù hai tiếng, hai viên đạn tròn đã bay đến hai bên vai văn sĩ áo đen.

Văn sĩ áo đen vội tung thước đen trong tay và lách người sang phải, viên đạn bên trái bay xệt qua, viên đạn bên phải cộc một tiếng trúng vào thước gỗ, văn sĩ áo đen liền bị tạt sang bên ba bước, người chao đảo hai lượt.

Lúc này văn sĩ áo đen như đã giận đến cực độ, buông tiếng cười gằn, thước gỗ hộ ngực, lao nhanh vào trong bóng tối nơi phát ra ám khí.

Chu Hàn xô mở cửa sổ tung mình lên mái nhà, chỉ thấy bốn bề hoàn toàn vắng lặng không một bóng người nào cả.

- o O o -